

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia Sądu Okręgowego Ewa Malinowska</i>

po rozpoznaniu 22 września 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania *N. C.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania *N. C.* od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 11 lutego 2019 r. r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od *N. C.* na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmE 149/19

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: "pozwany") decyzja# z dnia 11 lutego 2019r., numer (...) , na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12b, art. 56 ust. 2 i 3, art. 56 ust. 2h pkt 4 w związku z art. 56 ust. 6 w zw. z art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685 i 755) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1957) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pienię#z#nej Przedsiębiorcy: *N. L. E. - N. C.* z siedziba# w miejscowości *P.*, posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) zwanemu dalej "przedsiębiorcą#", w punkcie 1 orzekł, z#e Przedsiębiorca nie przekazał w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilos#ci wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a takz#e ich przeznaczeniu (dalej "sprawozdanie") za miesia#c listopad i grudzien# 2017 r., oraz w punkcie 2, za działanie opisane w pkt 1 wymierzył *P.#biorcy* kare# pienię#z#na# w wysokos#ci 20.000,00 zł.

(decyzja k. 4-7)

Od wyżej wymienionej decyzji N. L. E. - N. C. wniósł odwołanie. Zaskarżył decyzję w całości. Wniósł o jej uchylenie, ewentualnie o zmianę decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary, ewentualnie o obniżenie zaskarżonej decyzji poprzez obniżenie kary.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 56 ust. 12b w zw. z art. 43d ust. 1 PE poprzez nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej mimo złożenia przez niego w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d ust. 1 PE do Prezesa URE,
2. alternatywnie zarzucił naruszenie art. 56 ust. 6a PE poprzez uznanie, że stopień szkodliwości czynu przedsiębiorcy nie był znikomy
3. art. 56 ust. 6 PE polegające na dokonaniu błędnej oceny przesłanek wymiaru kary.

(odwołanie k. 9-13)

Prezes URE, po dokonaniu analizy zarzutów podniesionych w odwołaniu stwierdził, że nie zasługują one na uwzględnienie, brak jest zatem podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji lub jej zmiany poprzez obniżenie wymierzonej kary. Wobec tego, podtrzymując stanowisko zajęte w uzasadnieniu decyzji, pozwany wniósł o oddalenie odwołania i o zasądzenie od powoda na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(odpowiedź na odwołanie k. 20-24)

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

W dniu 18 października 2017 r. Przedsiębiorca został wpisany do rejestru podmiotów przywożących prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki pod numerem (...) z datą planowanego rozpoczęcia przywozu z dniem 1 listopada 2017 r. (dowód: fakty niesporne).

Zgodnie z art. 43d ust. 1 PE, przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej: sprawozdanie) - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie. Zgodnie z ust. 2 tego przepisu, Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, wzór sprawozdania, o którym mowa w ust. 1, kierując się koniecznością ujednolicenia formy i sposobu jego przekazywania. Rozporządzenie takie – relewantne dla niniejszej sprawy - zostało wydane 15 maja 2017 r. (rozporządzenie Ministra Energii w sprawie wzoru sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliwach ciekłych) i obowiązywało od 1 czerwca 2017 r. do 1 maja 2019 r.

W listopadzie i grudniu 2017 r. powód przywiózł w celu sprzedaży z zagranicy smary: w listopadzie 2017 smary o kodach (...) w ilości 1,509 ton, (...) w ilości 0,557, (...) w ilości 0,017 ton, zaś w grudniu 2017 r. (...) w ilości 0,760 ton (dowód: fakty niesporne; sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych k. 15-16, korekta k. 18 akt adm.)

Wobec powyższego, powód był podmiotem przywożącym w rozumieniu art. 3 pkt 12c PE, zgodnie z którym podmiotem tym jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, która samodzielnie lub za pośrednictwem innego podmiotu dokonuje przywozu paliw ciekłych. Na przedsiębiorcy spoczywał zatem obowiązek złożenia do 20 grudnia 2017 r. miesięcznego sprawozdania za listopad 2017 r. i do 20 stycznia 2018

r. za grudzień 2017. W terminie tym strona przedłożyła sprawozdanie Prezesowi URE, natomiast pozostałym organom (tj. Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, Ministrowi Finansów oraz Ministrowi Energii) sprawozdanie zostało przekazane po upływie przepisanej terminu dopiero po wszczęciu postępowania administracyjnego wraz z pismem z dnia 8 listopada 2018 r. (dowód: fakty niesporne; pismo powoda z 8.11.2018 r. do Prezesa URE, k. 20 akt admin.; wydruki (...) Urzędowego Poświadczenia Przedłożenia, k. 21 akt admin.).

Stan faktyczny sprawy nie był sporny między stronami, a Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia stron. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebrany w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12b PE, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d. Zgodnie zaś z art. 56 ust. 2h PE, wysokość kary wynosi w takim przypadku 10.000 zł.

Bezsporna była w niniejszej sprawie okoliczność, iż powód przekazał sprawozdania o rodzajach oraz ilościach wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiące listopad i grudzień 2017 jedynie do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Nie złożył ich do pozostałych organów, pomimo tego, iż taki obowiązek wynikał wprost z treści art. 43d ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 220 z późn. zm.). Opóźnienie wyniosło zatem 324 dni za listopad 2017 r. oraz 293 dni za grudzień 2017 roku.

W ocenie Sądu, wobec jednoznacznego brzmienia art. 56 ust. 1 pkt 12b PE, nie budzi wątpliwości, że nieterminowe wypełnienie przez powoda obowiązku przedłożenia sprawozdania o rodzajach oraz ilościach wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za sierpień 2017 r., stanowi podstawę do nałożenia na stronę kary pieniężnej w wysokości 10.000 zł.

Powód kwestionował w odwołaniu naruszenie przepisów Prawa energetycznego, dotyczących wymiaru kary pieniężnej oraz niezastosowania przez Prezesa URE instytucji odstąpienia od wymierzenia kary. Jeśli chodzi o pierwszy z zarzutów, to wbrew stanowisku prezentowanemu przez powoda, w przypadku deliktu administracyjnego, polegającego na nie przekazaniu w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d PE, organ regulacyjny nie ma możliwości miarkowania wysokości kary pieniężnej, ponieważ w art. 56 ust. 2h PE ustawodawca przewidział za tego rodzaju delikt karę pieniężną w ściśle określonej, sztywnej wysokości 10.000 zł. Stąd też za bezpodstawny należy uznać zarzut, że pozwany błędnie nałożył na powoda karę w górnej wysokości 10.000 zł, bez uwzględnienia przesłanek znikomego stopnia szkodliwości czynu, znikomego stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania podmiotu.

W dalszej kolejności w odwołaniu zarzucono błędną interpretację przez Prezesa URE pojęcia znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu i w konsekwencji nieodstąpienie od wymierzenia kary, mimo istnienia ku temu podstaw. Zgodnie z art. 56 ust. 6a PE, Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Istotne jest przy tym, że obie wymienione przesłanki muszą zostać spełnione łącznie. Nadto, skorzystanie z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary nie ma charakteru obligatoryjnego, gdyż decyzję o jej zastosowaniu pozostawiono uznaniu administracyjnemu Prezesa URE.

W niniejszej sprawie pozwany uznał, że nie zachodziły okoliczności uzasadniające skorzystanie z dobrodziejstwa przepisu art. 56 ust. 6a PE, z uwagi na brak spełnienia przesłanki „znikomej szkodliwości czynu”. W ocenie organu, według art. 56 ust. 1 pkt 12b PE, dobrem chronionym jest terminowość w składaniu sprawozdań, o których mowa w art. 43d PE, a wyrządzona szkoda jest tym większa, im większe opóźnienie w ich złożeniu. Natomiast w analizowanym przypadku sprawozdanie za listopad i grudzień 2017 r. zostało przekazane trzem organom 9 listopada 2018 r., podczas gdy datą graniczną wykonania obowiązku był 20 grudzień 2017 r. i 20 stycznia 2018 r. Pozwany uznał, że nieterminowe przekazanie sprawozdania Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, Ministrowi Finansów oraz Ministrowi Energii

pozbawiło te podmioty informacji niezbędnych do wykonywania ich zadań ustawowych i z tego powodu nie można mówić o znikomej szkodliwości czynu powoda.

Argumentacja Prezesa URE odnośnie do oceny analizowanej przesłanki, jest trafna i Sąd orzekający w niniejszym składzie w pełni ją podziela. Dostęp wszystkich czterech organów, wymienionych w art. 43d PE, do informacji na temat ilości produktów paliwowych wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorców ma istotne znaczenie, między innymi, z punktu widzenia nadzoru i kontroli rynku paliw, w tym zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, zapobiegania ewentualnym nadużyciom, czy ochrony interesu fiskalnego państwa. Nadto, należy mieć na uwadze, że przewidziana w art. 56 ust. 6a PE kompetencja do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej nie zobowiązuje Prezesa do zastosowania tej instytucji, lecz tylko przyznaje mu takie uprawnienie, z którego organ może, a nie musi skorzystać. Nawet w przypadku wystąpienia przesłanek odstąpienia od wymierzenia kary, organ może bowiem uznać, że jej wymierzenie będzie zasadne, na przykład z punktu widzenia realizacji celów przepisów prawa energetycznego. Natomiast w rozpatrywanej sprawie, w ocenie Sądu, decyzja Prezesa URE o nieskorzystaniu z danej instytucji mieści się w granicach uznania administracyjnego, wobec czego brak było postaw do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

W odniesieniu do twierdzeń powoda, że zaniechanie w przekazaniu sprawozdania było wynikiem nieprawidłowej interpretacji przepisów przez powoda wskazać należy, że w orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że gdy chodzi o tzw. profesjonalistów, czyli, jak w przypadku powoda - przedsiębiorców prowadzących na własny rachunek działalność gospodarczą, spoczywa na nich obowiązek znajomości przepisów prawa i dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia. Ponadto, Prezes URE na stronie internetowej Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 10 sierpnia 2017 r. umieścił informacje (nr (...)) dotyczące sposobu wypełniania sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu, w której przypominał o konieczności realizacji obowiązków, sprawozdawczych. Powód miał zatem możliwość powzięcia informacji o zaistnieniu przedmiotowego obowiązku oraz sposobie jego realizacji, korzystając chociażby z pomocy prawnej adwokata lub radcy prawnego. Powód zatem jako podmiot profesjonalny, wpisany do rejestru podmiotów przywozących powinien był podjąć odpowiednie kroki, w celu zapewnienia bieżącego monitorowania obowiązków powoda wynikających z bieżących regulacji prawnych, dotyczących jego działalności w przedmiotowym zakresie. Bezsporna jest zasada okoliczności, iż powód podjął działania w celu wypełnienia swego obowiązku, jednak nastąpiło to dopiero po otrzymaniu przez powoda zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia przedmiotowej kary pieniężnej, co w konsekwencji wpłynęło na znaczne przekroczenie terminu do przekazania sprawozdania.

Z tych wszystkich względów, odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada prawu. Zarzuty podniesione w odwołaniu stanowią jedynie niepopartą dowodami polemikę z rozstrzygnięciem organu regulacyjnego i nie mogły prowadzić do zmiany lub uchylenia decyzji. Wobec powyższego, stwierdzając brak podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym nastąpiło w oparciu o przepis art. 148¹ § 1 k.p.c. w myśl którego Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

W sprawie niniejszej wymiana przez strony pism procesowych, oraz dowody zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, były dla Sądu wystarczającą podstawą do orzeczenia na posiedzeniu niejawnym, że organ wydając zaskarżoną decyzję, działał w granicach ustawowych kompetencji.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę - zobowiązany jest do zwrotu Prezesowi URE kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone w oparciu o

§ 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Malinowska